

SATHYA SAI INFORMATION

HÖST 2008

Utveckla Educare och förenas.....	3
Lev ett fulländat liv och bli ett föredöme för andra.....	11
En människa utan moral är i sanning en demon.....	19
Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen.....	30
Taxiresan.....	32
Internationell satsang i Sverige	35

*"När man väl har kommit till havets djupa regioner
är allt stilla, allt frid. Oro, oljud, förvirring - allt detta
finns bara i det ytliga skiktet.*

*Likadant finns det i hjärtats innersta kammare
en reservoar av frid, dit du måste söka din tillflykt."*

-Sathya Sai Baba

Sathya Sai information är den svenska Sathya Sai-organisatinens officiella tidskrift. Den utkommer fyra gånger per år.

Utveckla Educare och förenas

Invigningstal av Sathya Sai Baba på den internationella utbildningskonferensen 20 juli 2008 Prasanthi Nilayam

Ni som är Kärleken förkroppsligad!

Jag har inget att tillägga till det som sagts av Michael Goldstein och de indiska Sri Sathya Seva-organisationernas ordförande, Srinivasan.

De fattiga är i trängande behov av hjälp

Utbildning är inte ett ämne som vem som helst bör uttala sig om. Nuförtiden har utbildning blivit mer utåtriktad och världslig. Idag har miljontals människor genomgått sådan utbildning i Indien. På vilket sätt gynnas samhället av sådana människor? Var och en ägnar sig själviskt åt sina egna intressen. Ingen tänker på samhällets intressen och välfärd. Ingen bryr sig om hur det fungerar och i vilket tillstånd det befinner sig, eller vilka svårigheter människor får utstå. När de framträder offentligt talar de länge och väl om att hjälpa de fattiga, men i praktiken gör de ingenting i den vägen. Ni vet alla i vilket tillstånd världen befinner sig i dag. Vart man än vänder sig ser man sorg och lidande. Frid och lycka finner man ingenstans. Alla länder hävdar att de gjort framsteg och presterat mycket inom olika områden. Dessa påståenden är tomt prat eftersom man inte kan finna frid och lycka någonstans. Om vi tar reda på hur det verkligen förhåller sig finner vi att alla länder har mängder med problem och befinner sig i en eller annan form av kris. Ingen regering gör något ärligt försök att förstå de fattigas svårigheter. Det är mycket svårt att avgöra vem som är fattig och vem som är rik. Alla är "fattiga" i ett avseende. Vilka är då de rika? De som praktiserar det de säger. Det sägs:

"De vars tankar, ord och gärningar är helt samstämmiga är stora själar" (Mahathmas). Sådana personer är mycket sällsynta. I själva verket orsakar länder som Ryssland och USA, ansedda som supermakter, de fattigare länderna stor skada. De ångrar inte ens sina misstag. De förmår inte inse hur människorna i de underutvecklade länderna och utvecklingsländerna lider. Till exempel fick människorna i Irak utstå obeskrivligt lidande, men ingen bekymrade sig om detta lidande. Utan tvekan finns i varje land både rika och fattiga. Underligt nog är det de rika som ägnas omsorg och ges hjälp. Ingen bistår de fattiga. Därför bör först och främst de fattiga och förtryckta beskyddas.

Lev era liv i renhet och enhet och uppnå det gudomliga

Alla hängivna måste utveckla kärlek och medlidande. Det sägs: *"Endast genom uppoffring kan man vinna odödlighet"*. Bara den som uppoffrar sig kan uppleva sällhet. De som hyser den självupptagna känslan av "jag" och "min" kan aldrig bli lyckliga i livet. När man har känslan av jag och min uppstår ego. De som odlar känslan av "min" och "mitt folk" utvecklar bundenhet. Man bör aldrig ha känslan av att "bara mitt land ska uppnå välstånd". Man bör vidga sina vyer och be: *"Må hela världen bli lycklig"* (Lokah samasthah.....). De som ger utrymme för den inskränkta känslan av "jag" och "min" drabbas av en hel del lidande. Orsaken ligger i den världsliga utbildning de skaffat sig. Denna utbildning väljer vi bara utifrån våra egna själviska intressen. Vi bör älska alla och tjäna alla. Idag har de rika förlorat förmågan till att *frukta synden* och *älska Gud*. Om ni bara odlar dessa två förmågor kan ni uppnå allt i livet.

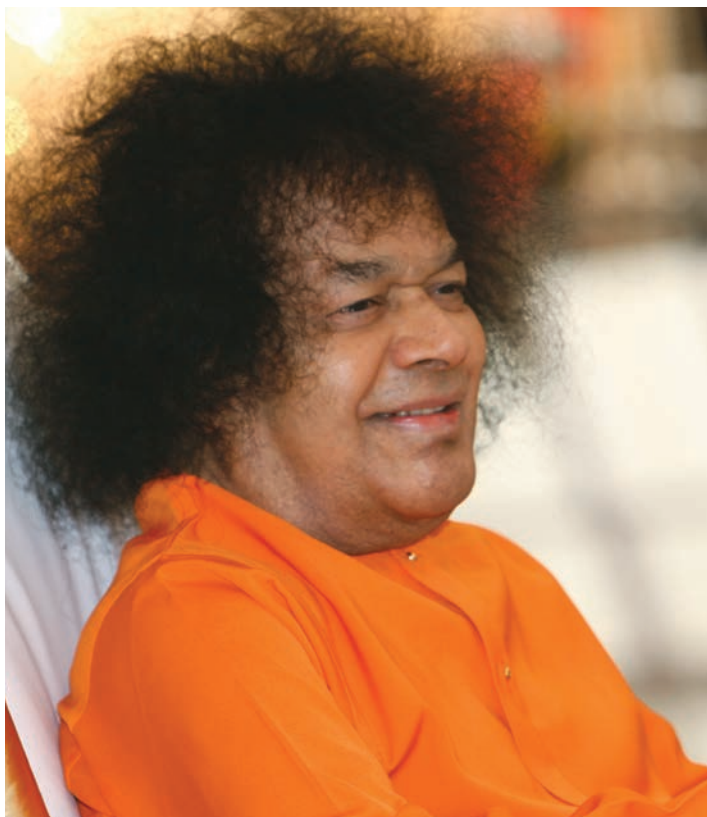
Vi måste begränsa våra själviska intressen. Man måste successivt ge upp sin själviskhet. Vi måste fullt ut utnyttja vår utbildning och energi för att vara till nytta för samhället. Finns det inga fattiga människor kan ni inte ens vara säkra på att ni har mat för dagen, för det är de som sliter på åkrarna och i fabriker för att producera säden och varorna som

förbrukas av människorna i samhället. Medan de rika njuter av livets bekvämligheter sliter de fattiga för att klara livhanken. Varje individ i ett samhälle har sina egna rättigheter, t.ex. rätten att leva. Därför måste vi ta hand om de fattiga också och förse dem med vissa basala förnödenheter. För att kunna dra nytta av deras tjänster måste vi återgälda deras tjänande. I dag är de som är högt utbildade och de som upprätthåller maktpositioner helt genomsyrade av själviskhet. Det är bara dessa som uppvisar en gemen mentalitet.

I dag vill alla tillvarata sina själviska intressen på bekostnad av andra. Ingen handlar med ett rent hjärta och en god avsikt att hjälpa andra. En människa förväntas hålla sig till *sanningen, vara rättfärdig, fridfull, kärleksfull och inte tillgripa våld*. Utan dessa egenskaper är hon inte alls mänsklig. Hur kan en person med demoniska egenskaper kallas mänsklig? Därför måste man först och främst utveckla mänskliga egenskaper. Ingen har rätt att roa sig när en medmänniska lider. Alla är Guds barn. Vem ni än orsakar lidande kommer det att falla tillbaka på er själva. Därför måste ni fylla ert liv med hängivenhet för Gud och kärlek till alla människor. Alla bör förbli enade. När enhet råder följer renhet, och renhet leder till gudomlighet. Ni måste alla leva med dessa tre aspekter: enhet, renhet och gudomlighet i åtanke. Ni får inte förbli oberörda av andras svårigheter och lidande. Betrakta deras lidande som ert eget. *Gud som är En finns i alla människors hjärta. "Īsvarah sarvabhuthanam"*. Gud finns även i myror och mygg. Ni bör hysa medlidande (eng. compassion) i ert hjärta, men detta har blivit en sällsynt egenskap i vår tid. I stället gäller "följ modet" (eng. come-fashion) överallt. Hur kan då jämlikhet råda i samhället? Visa åtminstone en antydning till mänsklighet. Den som hyser en sådan mänsklig egenskap kommer att fylla sitt hjärta med medlidande i verklig mening. Lusta, vrede, hat, avund, högmod osv. är djuriska egenskaper. En människas verkliga tillgångar är ädla egenskaper som kärleksfullhet, medlidande, rättfärdighet, offervilja och sannfärdighet. Bara en person som hyser dessa mänskliga egenskaper kan anses vara människa. Tyvärr är dagens människor mänskliga bara till det yttre, medan deras inre

egenskaper är djuriska. Det viktiga är inte den yttre formen, utan de inre egenskaperna.

Ni kan inte veta när ni kommer att ställas inför svårigheter. Varje handling ger upphov till en reaktion, ett genljud och återverkan. Om ni skadar andra drabbas ni med säkerhet av en återverkan. Först när ni inser detta och betar er därefter kan ni kallas en verklig människa. Vem av eleverna i våra skolor, lågstadierna inräknade, ni än vänder er till, kan de mycket tydligt förklara de mänskliga egenskaperna för er. De mänskliga värdena måste därför odlas redan i barndomen. Pojkar och flickor bör utveckla mänskliga värden alltmer. Också vuxna kan lära av sådana elever.

Människan bör uttrycka sina inneboende värden

Begreppet sanning är det främsta värdet. Varifrån kommer sanningen? Den har inte spirat upp ur jorden, och inte heller har den kommit ner från skyn. Dess ursprung finner man inte i norr, söder, öster eller väster. Sanning är fast förankrad i ens eget hjärta. Om ni utvecklar ert inre seende kan ni helt säkert erfara sanningen i ert hjärta, och detta leder till rättfärdighet. Där det finns sanning, finns rättfärdighet. När sanning och rättfärdighet får råda springer kärlek fram ur hjärtat. Kärlek skapar frid. När frid och kärlek går hand i hand råder icke-våld. Vi måste förstå dessa inbördes förhållanden mellan de fem mänskliga värdena: Sanning, Rätt handlande, Frid, Kärlek och Icke-våld. Alla dessa mänskliga värden finns i vårt eget inre. En människa är sannerligen Gud. Därför avbildas Gud i mänsklig form. Om Gud skulle uppenbara sin sanna identitet skulle Han förkunna: "Jag är Gud (*Brahman*)". Han skulle inte säga: "Jag är den och den". Alla namn på individer har bara tilldelats den mänskliga kroppen av deras föräldrar. De är inte givna av Gud. Gud har bara givit en gåva, nämligen Gud (*Atman*). "*Detta enda gudomliga Självt genomsvyr alla varelser*". Se på myrorna. De rör sig fram och tillbaka längs en stig. När de gör det hälsar de glatt på varandra. Om en ko kalvat ansluter den sig inte till flocken och lämnar den unga kalven ensam. Kon uppfattar kalvens rop, även på långt håll. Kalven ropar "mor, mor! (amba, amba)!", och modern svarar. Sådana är förhållandena bland djuren, även bland fåglarna. I *Ramayana* kan man läsa om en jägare som såg två fåglar lyckligt tillbringa sin tid tillsammans, uppflugna i ett träd. Jägaren sköt en pil och dödade hanen. Oförmögen att bära separationen från sin älskade dog också honan strax därefter. Den vise Valmiki som blev vittne till denna gripande scen, formulerade sig i en versfot (sloka), utan att ens känna till den. Den kom spontant från hans mun. Denna sorg (soka) blev inspirationen till det storslagna eposet *Ramayana*. Fåglarna och de andra djuren älskar alltså också varandra. Hur kan då en mänsklig varelse

förlora en så ädel egenskap som att kunna älska? I dag kan människan lära mycket av djuren, även av fåglar och vilda djur. Hon struntar dock helt i detta. Jag har lärt er många värdefulla ting under flera årtionden, men ni lyssnar inte. Även om ni lyssnar tillämpar ni dem inte. Om någon förolämpar er blir ni ledsna. Inser ni inte att han också blir det när ni förolämpar honom? Betrakta både beröm och kritik som en del av det gudomliga spelet (liila). När ni utvecklar en sådan känsla av jämnmod kommer ni att lyckas i livet. I vår tid är till och med de rika galna i pengar. De visar dock inte samma entusiasm för Gud. Människorna har helt förlorat förtroendet för sig eget Själv. "Var finns Gud (Atman)? Vad är Gud (Atma)?" De ställer hundratals frågor. De inser inte alls att denna Gud (Atman) de frågar om i själva verket finns i deras inre. Människor säger: "Detta är min näsduk". Det innebär att "jag" och "näsduk" är åtskilda. På samma sätt är det när ni säger "min kropp". Det innebär att ni är något annat och mer än er kropp. Vad står "min" för? Ni säger "denna är min", men vem är ni? Ni känner inte till sanningen om er själva. När ni inser er egen verklighet inser ni också allting annats verklighet. Om ni inte känner er själva kan ni inte känna andra. Sitt därför lugnt och fridfullt för er själva och försök utforska ert eget Självets natur. Det är sann meditation (*dhyana*). Meditation innebär inte kontemplation över Gud. Lär i första hand känna er själva. Gud finns i er, med er, runt omkring er, ovanför er och under er. NI ÄR GUD. Närhelst någon frågar: "Vem är du?" ska ni svara "Jag är Gud". Säg inte: "Jag är den och den." Så lyckliga ni kommer att känna er när ni betraktar er som Gud! Också de som ni svarar kommer att känna sig lyckliga.

Utbildning bör ge kunskap om Självet

Utbildning betyder inte bara att skaffa sig kunskap. Vi lär oss mycket från läroböckerna, men vi kanske inte förstår dess verkliga innebörd. Först och främst bör ni fråga er : "Vem är jag? Vem är jag? Vem är jag?" Då

får ni det riktiga svaret. Är ni sinnet? Eller intellektet? Eller medvetandet (*chittha*)? Eller egot? Eller kroppen? Ni är inget av dessa. Utan tvivel är kroppen, sinnet, intellektet osv. alla gåvor från Gud. Ni måste naturligtvis respektera dem och sätta värde på dem. Det räcker inte att ni läser diverse läroböcker och känner er lyckliga och nöjda för att ni skaffat er omfattande kunskap. I går kom en pojke till mig och sade: "Svami, jag har läst klart den heliga texten *Sri Shirdi Sai Satcharithra*." När jag frågade om han läst hela boken, svarade han att han gjort det och inte hoppat över en enda bokstav. Då frågade jag: "Hur mycket av det Baba undervisar om i boken praktiserar du?" Han svarade: "Inget, Svami." Vad är det då för mening med läsandet? Att vända blad? Inte alls. Det bör ske en förändring i ert hjärta. Först då helgas ert läsande av heliga texter.

Hängivna utför olika former av andliga övningar (*sadhana*), men dessa är inte sadhana i verklig mening. Om ni önskar erfara "verkligheten" måste ni utveckla en förmåga att se inåt. Om ni öppnar ögonen och ser på yttervärlden ser ni ett antal huvuden. Om ni däremot sluter ögonen och vänder blicken inåt kommer ni inte att se någon annan än er själv. Utveckla därför inre seende. Fråga er: "Vem är jag?" Genast kommer svaret inifrån: "Jag är Jag". Det är det riktiga svaret. Människor säger "jag är den och den, jag är amerikan" osv. Detta är inte rätta svar på frågan "Vem är jag?". De är alla namn givna för identifiering i den yttre världen. De är inte viktiga. Det som är viktigt är självutforskande. Det leder till erfandet av den yttersta Sanningen.

Goldstein och Srinivasan som talade tidigare lovprisade utbildning. Det de sade avsåg världslig utbildning. Jag håller inte med dem. De borde talat om andlig utbildning som relaterar till ert eget Själv. Endast efter sådan kan man erfara att "Jag är Jag". I morgon kommer jag att ge svar på en del av de frågor som uppstår i ert dagliga liv. Jag är säker på att ni mycket snart kommer att erfara det gudomliga. Jag vill inte tala om modern utbildning. Det gör alla. Att läsa böcker och skaffa sig världslig kunskap är inget stort. Det är endast boklig kunskap. Ni måste vinna kunskap om ert eget Själv (inre väsen). Det är sann kunskap. Den är

oföränderlig och evig. Det finns bara en sanning, inte två. Sanning är Gud. Rättfärdighet är Gud. Frid är Gud. Kärlek är Gud. Inse detta. *"Kärlek är Gud. Lev i kärlek"*. Om ni utvecklar sådan osjälvisk och gudomlig kärlek kan ni åstadkomma vad som helst i livet. "Det finns bara en Gud. Det finns bara ett mål". Om ni fullt och fast tror på denna grundsanning kan ni förstå allt. Era erfarenheter och glädjeämnen i denna materiella värld är inte viktiga. De är inte verkliga. Bortom dessa flyktiga erfarenheter finner man en del eviga värden och en del mänskliga egenskaper att utveckla. Dessa värden och egenskaper måste komma från vårt inre, inte från yttervärlden. Det är vad Educare lär. Educare innebär att bringa i dagen dessa inneboende egenskaper och värden från vårt innersta väsen. Böckerna ni läser i yttervärlden hänför sig till världslig utbildning (eng. education), men detta är "Educare". Vad som behövs i dag är "Educare". Om människor väljer "Educare" kommer alla att förenas.

Tro mig på mitt ord när jag säger att om ungefär 25 till 30 år kommer hela världen att enas. Det kommer bara att finnas en samhällsklass, en religion och en Gud. Det som behövs är sådan enhet. I dag görs åtskillnad mellan individer på grund av samhällsklass, tro, religion, språk, nation osv. Sådana åtskillnader bör upphöra och enhet råda. Vedaskrifterna har betonat denna enhet i förkunnandet *"Det finns bara en sanning. De vise uttrycker detta på olika sätt"*. Detta är den verklighet vi ger en bild av.

I dag har jag talat utförligt och länge. I morgon kommer jag att ta god tid på mig att besvara alla era frågor.

Sri Sathya Sai Books & Publications Trust, Prasanthi Nilayam 2008-07.

Lev ett föredömligt liv och var ett föredöme för andra

Sri Sathya Sai Babas tal på den internationella konferensen om utbildning 21 juli 2008 i Prasanthi Nilayam

*En person må bli lärd genom att skaffa sig all slags kunskap.
Han kanske dock inte förverkligar sitt eget själv,
denne andefattige!
Trots all sin kunskap kan en lågsint person
inte ge upp sina dåliga egenskaper.*

« telugu-vers »

*Ju mer utbildad en person är,
ju mer hänger han sig åt argumenterande.
Han kan aldrig vinna sann visdom.
Varför skaffa sig många olika utbildningar och gå förlorad?
Man måste sträva efter utbildning som leder till odödlighet.*

« telugu-vers »

Om man inte praktiserar sina kunskaper kommer inte ens den mest omfattande utbildning att tjäna något syfte. Man må förvärva höga akademiska examina och titlar, men man kan inte kallas utbildad för det. Teoretisk utbildning skiljer sig från praktisk erfarenhet. Därför måste man praktisera det man lärt på en utbildningsinstitution. I dag är det bara de högt utbildade som tillhör kategorin "ajnanis", d.v.s. de som saknar sann visdom. Dagens barn imiterar dem och går i deras fotspår.

(Svami besvarade sedan frågor ställda av delegaterna)

Fråga 1: Hur bör studerande uppfatta sin relation till Gud?

Sai Baba: Gud är inte skild från er. Han finns i er, med er, runt er, bakom er och framför er. Man måste utveckla kärlek till Gud och skapa ett fast och varaktigt kärleksband till Honom. Relationen till Gud är inte fysisk. Man måste utveckla känslan att Gud och man själv är ett och att Gud finns inom en.

Fråga 2: Vilka är de yttre tecknen på andlig transformation som sker inom en hängiven?

Sai Baba: Först och främst måste man fråga sig själv om man utvecklat en orubblig tro på Gud eller bara har en flyktig och världslig relation till Honom. När man vet detta måste man utveckla en fast tro och försäkra sig om att man lever med en känsla av fullständigt jämnmod i både glädje och sorg. I själva verket finns inga speciella tecken på den andliga transformation som sker inom en person. Det är möjligt att några tecken ibland kanske visar sig utåt och i drömmar, eller kanske man upplever att man hör Guds röst. I vilket fall som helst är det individen själv som måste avgöra om hans hängivenhet ökar eller minskar. Allt beror på ens tro på Gud.

Fråga 3: Vilka egenskaper förväntas av en lärare i Sais utbildningssystem?

Sai Baba: Lärarna bör inte ge eleverna för stor frihet. De bör utöva lämplig kontroll över dem med hjälp av vänliga och goda ord, med hänsyn till elevernas mål och strävanden. Bara för att de är era elever bör ni inte låta dem slippa tillrättavisningar. Även om ni skulle ge dem viss frihet måste ni sätta gränser av och till, och ni bör också straffa dem, om nödvändigt. Sådan bestraffning är avsedd att vara en varning för eleverna så att de uppför sig ordentligt.

Fråga 4: Vilken roll har en lärare i Sais utbildningssystem? Hur bör han/hon upprätthålla disciplinen?

Sai Baba: Låt läraren förbli lärare och eleven förbli elev. Båda har sina roller och förpliktelser. Särskilt läraren har ansvar för att skapa en god atmosfär i klassrummet så att eleverna trivs.

Fråga 5: Vad behöver en lärare vinnlägga sig om för att bli en förebild när det gäller att praktisera de mänskliga värdena?

Sai Baba: Detta är en mycket viktig fråga. Först när en lärare betar sig på rätt sätt inför eleverna söker dessa tillägna sig hans egenskaper. Det ni förbjuder eleverna att göra bör ni inte själva göra, och när det gäller mat bör läraren och eleven äta samma sorts föda. Om ni förbjuder eleverna att äta kött, och ni själva äter kött och fisk utgör ett sådant beteende ett stort hinder för utvecklandet av en harmonisk relation mellan läraren och eleven. Det ni lär ut till eleverna måste ni först själva tillämpa. Läraren bör inte bete sig oansvarigt med tanken att eleverna inte har rätt att ifrågasätta honom. Han bör bete sig ödmjukt och vara uppmärksam mot eleverna. Han bör umgås och fostra eleverna med kärlek. En annan fråga rör hans uppträdande mot elever i en skola med samundervisning. Läraren bör ägna särskild uppmärksamhet åt sina relationer till de kvinnliga eleverna. De bör bemötas som hans systrar, med kärlek och respekt. Först då formas deras karaktär. En lärare förväntas vara en förebild för andra genom sitt beteende.

Fråga 6: På vad sätt bör föräldrarna engageras i barnens utbildning?

Sai Baba: Föräldrar förväntas avstå från att diskutera sina familjeproblem i barnens närvaro. De bör ordna upp dessa problem i enrum och vara måna om att barnen är lyckliga och inriktade på studier. I stället för

att föräldrarnas fel blir påpekade av barnen bör föräldrar vara förebilder för barnen vad gäller beteende. Elever bör inte vålla sina föräldrar besvär. De bör utveckla en känsla av tacksamhet mot sina föräldrar för att dessa uppfostrat dem genom att utstå många svårigheter och offra sin egen bekvämlighet. Inte ens när de gift sig bör de försumma sina föräldrar genom att tänka att "jag och min familj har det bra. Vad rör det mig om mina föräldrar lider?" Det är bara de obildade dårarna som tänker så. De utbildade bör inte inta en sådan attityd. Ni måste tjäna era föräldrar och ständigt bereda dem glädje. Ni bör tillgodose deras behov. Det är barns skyldighet att vara till ständig glädje för sina föräldrar.

Nuförtiden skaffar sig studenter vänner med dåliga egenskaper. "Tala om för mig vilka du umgås med så ska jag säga dig vem du är." Genom att välja dåligt sällskap blir ni också fördärvade. I dag uppstår en hel del upprörda diskussioner mellan föräldrar och barn. Föräldrars och barns önskemål och förhoppningar skiljer sig åt. Om ni bara styrs av era egna intressen kanske ni inte tar hänsyn till era föräldrar. Ni bör därför beakta era föräldrars förväntningar innan ni fullföljer er strävan. Det är ren själviskhet att ägna er åt er egen tillfredsställelse och därmed göra era föräldrar olyckliga. Det anstår inte en son. Föräldrar bör också utöva lämplig kontroll över sådana barn. Föräldrarna bör förklara för sina barn: "I dag är du gift och har bildat familj, men vi har varit med dig ända från din födelse. Gör oss lyckliga. Det är din skyldighet." Att ta farväl av föräldrarna när man bildar en egen familj är själviskt. Det är enbart på grund av att själviskheten nuförtiden har tilltagit som relationen mellan föräldrar och barn är ansträngd. En annan aspekt jag önskar betona är att ni inte bör lägga er i sånt som inte angår er. På grund av nutidens inflytande ökar klyftan mellan barn och deras föräldrar. Känslorna blir starka och spänningar uppstår i sådana situationer. Därför måste ni försöka behärska er vrede. Ni måste stanna upp och fråga er: "Måste jag bli arg på mina föräldrar? Är det rätt?" Ni bör inte framkalla tårar hos era gamla föräldrar på grund av ert häftiga humör. Om ni däremot gör dem lyckliga blir ni också lyckliga.

Andlig undervisning (Bal Vikas-klasser) är mycket viktigt för barnen. Meditation bör läras ut till Bal Vikas-barn och till dem som får undervisning i mänskliga värden, UMV. Först och främst bör föräldrarna bli medvetna om de mänskliga värdena. De bör tillämpa dem helt och fullt. Hur kan ni förvänta er att barnen ska följa dem när ni själva inte gör det? Bli föredömen genom att tillämpa dem. Vår tids föräldrar är ständigt i farten och har ingen tid över för sin familj och sina barn. Om båda föräldrarna arbetar utanför hemmet, vad händer då med barnen? Vem ska se efter dem? För några år sedan skrev jag en dikt om barnens och familjens sorgliga tillstånd i sådana situationer:

*Om kvinnor börjar arbeta utanför hemmet,
vem ska då ta hand om hemmet?
När både man och hustru arbetar utanför hemmet,
vem ska då ta hand om hushållsarbetet?
Om kvinnor ägnar sig åt att lära andras barn i skolor,
vem ska då undervisa deras egna barn?
Om kvinnor går till arbetet precis som män,
vem ska då laga mat i köket?
Att tjäna pengar kanske löser några ekonomiska problem,
men hur löser det hemmets problem?
Kvinnor kan arbeta och tjäna pengar,
men de kan inte leva ett lyckligt liv
om de försummar sitt hem.*

« telugu-vers »

De blir beroende av kockar och barnflickor för att kunna sköta hemmet. Detta försämrar familjens anseende. Därför bör ni inte ta anställning utanför hemmet förrän ni försäkrat er om att hushållsarbetet fungerar bra. Visst kan ni börja arbeta, men det förutsätter att barnen blir väl omhän-

dertagna. Inte heller männen förstår denna situation. En del människor tillbringar tiden med att läsa tidningar och se på TV när de kommit hem från arbetet. Andra går till klubben och spelar kort. De bryr sig inte om sin familj och sina barn. Hur kan de då sörja för en god atmosfär i hemmet och för barnens utbildning? Om barnen inte studerar väl är det inte deras fel. Föräldrarna ska klandras för detta. Stanna kvar i hemmet och ta väl hand om barnen. Det är familjens verkliga tillgång. Om ni däremot börjar arbeta för att tjäna några tusen och därmed försummar era barn, blir ni själviska föräldrar. Om era barn fördärvas kommer ni efteråt att ångra er. Därför är det föräldrarnas främsta plikt att uppfostra barnen i en god atmosfär

De mänskliga värdena ska alla tillämpa av egen fri vilja. De kan inte påtvingas någon uppifrån. Om människor i sitt respektive yrke, såsom polis, läkare, sjuksköterska osv., skulle vara samvetsgranna och hederliga i sitt arbete skulle problem inte uppstå i samhället. Tyvärr är så inte fallet nuförtiden. Barnen lider på grund av föräldrarnas brister. Vi måste därför försäkra oss om att barnen är lyckliga och växer upp i en harmonisk omgivning. Ni bör inte låta dem sova till klockan åtta. Ni måste väcka dem redan klockan fem. Nuförtiden går tyvärr inte ens föräldrarna

upp klockan fem. De sover till klockan åtta och deras barn ända till nio. Föräldrarna bör vara ett föredöme för sina barn. De som inte har några barn och förpliktelser kan sova hur länge de vill.

När Sri Sathya Sai-organisationer grundar skolor kan de upprätta en fond för deras underhåll. De kan också ta hjälp av föräldrar för att sköta skolan. De tre principerna disciplin, plikt och hängivenhet måste särskilt prioriteras i Sathya Sai-skolor. Barn måste undervisas om de mänskliga värdena redan på ett tidigt stadium. Elever bör läras att skapa en nära kontakt med Gud. Föräldrar bör inte skaffa alla sorters moderna kläder till barnen. Förse dem med enkel och vårdad klädsel som svarar mot deras behov. Det är föräldrarnas främsta plikt att ha god kontroll över sina barn. Föräldrar bör också få en god inblick i Sais utbildningssystem. Det är möjligt att en del föräldrar inte känner till det.

En del barn ljuger på grund av rädsla för sina föräldrar. Därför måste föräldrar besöka deras skola en gång i veckan för att ta reda på hur deras barn sköter sig och hur de lyckas i studierna. Ibland förfalskar barn sina betyg och visar dem sedan för föräldrarna som tror blint på sina barn. De bryr sig inte om att besöka skolan och kontrollera med lärarna. Föräldrar måste bege sig till skolan då och då och kontrollera med lärarna, utan sina barns vetskap. På ett sätt är föräldrar i byar bättre i detta avseende. De kontrollerar åtminstone sina barns framsteg och beteende i skolan och vidtar lämpliga korrigerande åtgärder. Människor som bor i små och stora städer, särskilt höga tjänstemän, struntar emellertid i sina barn. Elever bör inte driva fritt omkring. En del elever driver omkring i basarer och slösar bort sin tid. Sådana elever betar sig dumt! Det anstår inte en elev att planlöst ströva omkring på gatorna. Föräldrar bör också hindra barnen från att missbruka pengar. De måste lära barnen vad som är rätt och fel. Barnens beteende bör korrigeras av föräldrarna. Far, mor och barn bör på så sätt leva ett harmoniskt liv i hemmet. Föräldrar bör också ge akt på vilka böcker barnen läser. Tonåringar är benägna att läsa alla sorts böcker. De förvarar värdelösa romaner inne i sina läroböcker och läser dem. Föräldrarna tror att pojken läser en lärobok, men det är in-

gen sådan. Han läser en roman enligt sitt tycke. Föräldrarna bör snarast ta ifrån barnen sådana böcker. När ni på så sätt observerar och håller noggrann uppsikt över barnens aktiviteter uppför de sig väl och uppnår framgång i livet.

Bal Vikas-barn bör undervisas om principen "tak på önskingarna", som förbjuder slöseri med pengar, föda, energi och tid. Först när ni hävdar den regeln vinner ni kontroll över barnen. I vår tid följer inte ens de vuxna denna regel. Under högtider och familjesammankomster spenderas en hel del pengar på att anordna middagar där det slösas med mat. Föda är Gud. Slösa inte med föda. Ge mat till dem som behöver den. Nuförtiden ger man tyvärr ingen mat till de fattiga och hungriga. En hel del mat kastas i soptunnan som avfall. Beträffande tal bör man inte prata för mycket, för då slösar man bort värdefull energi. På samma sätt bör man inte slösa med tid. "Bortslösad tid är bortslösad liv". Vi slösar med pengar. Vilket syfte tjänar man genom att slösa med pengar? "Missbruk av pengar är förkastligt." Visst kan ni göra av med pengar när det är nödvändigt, men bör ni slösa bort pengar på onödiga saker bara för att ni har gott om pengar på er? Många spenderar hela sin lön på lyx. De tycker att de lever ett flott liv. När ni på så sätt lättsinnigt spenderar pengar begär till och med mjölkbudet och husets tjänare att få löneförhöjning, när de ser er livsstil. Därför bör ni inte vara ett dåligt föredöme för andra. För varje krona (rupee) ni är på väg att ge ut bör ni fråga er om det verkligen är för ett gott ändamål.

Detta är svaren på de frågor och punkter ni tagit upp. Var noga med ert beteende och lev ett meningsfullt liv i samhället. Även om ni begår ett litet misstag kommer samhället att betrakta det som allvarligt. Begå inte ens ett litet misstag. Samhället ger noga akt på hur medlemmarna i Sri Sathya Sai-organisationen lever. Lev därför ett föredömligt liv och var ett föredöme för andra.

Sri Sathya Sai Books & Publications Trust, Prasanthi Nilayam, 2008-07.

En människa utan moral är i sanning en demon

Sathya Sai Babas tal i Sai Ramesh Krishan Hall,
Brindavan Whitefield, 1 maj 2008.

Indien (Bharat) är hemlandet för många ädla själar som vunnit stort erkännande på världens alla kontinenter. Det är landet där det funnits många tappra människor som kunnat besegra fienderna på slagfältet, och många lärda som undervisat människor från andra länder om Veda-skrifterna och andra heliga skrifter. Tyvärr har dock dagens indier glömt andlighetens principer och slagit in på fel väg.

« telugu-vers »

Vörda er moder, fader, lärare och gäst som Gud är ett av vedaskrifternas viktigaste bud. Tala sanning, lev rättfärdigt är också ett huvudbudskap i Veda-skrifterna, men dessa budskap framhålls dock ingenstans i dag.

Grunda ert liv på sanning och kärlek

Vart i världen vi än vänder blicken i vår tid ser vi en ökning av girighet och begär. Människan av i dag samlar på sig försyndelser genom att missbruka sina sinnen. Det är inget fel att ha önskningar, men de bör hållas inom vissa gränser. Även människor i andra länder känner behovet av att kontrollera sinnena. I vår tid hyser människan obegränsade begär och dessutom är allting fullt av föroreningar. Vattnet vi dricker, maten vi äter och luften vi andas är alla förorenade. I själva verket har alla de fem elementen förorenats. Människans själva liv är beroende av dessa fem element. Hur kan hennes liv förbli opåverkat när alla de fem elementen är förorenade? Hon tycks tala älskvärt, men hennes sinne är fullt av bit-

terhet. Detta är helt förkastligt. Vad är syftet med mänskligt liv? Vem är människa? En människa är det gudomliga förkroppsligat, men om hon väljer fel väg, hur kan hon då kallas mänsklig? Det är därför det är svårt att finna en sann människa någonstans i dag. Inte ens de som har hög utbildning och höga examina och har nått höga maktpositioner kan kallas mänskliga om de är utan sanning och kärlek. I själva verket slösar de med sina pengar och sin tid för att förvärva denna så kallade höga utbildning som saknar djupare betydelse. Att förvärva hög utbildning, läsa heliga böcker och utföra andliga övningar såsom upprepande av Guds namn, meditation, yoga, offerritualer – allt detta är rent slöseri om man inte utvecklar sanning och kärlek, vilket människan totalt har glömt bort i dag. Hos vem som än säger något finns där ett inslag av osanning. Vad gäller kärlek verkar människor le utåt sett, men invändigt finns bara gift. Hur kan man uppnå frid utan sanning och kärlek?

Rätt handlande (dharma) har sitt ursprung i sanning. Därför säger man *Det finns inget ädlare handlande (dharma) än att hålla fast vid sanningen*. Sanningens och rättfärdighetens väg leder direkt till frid. Kärlek kan bara utvecklas när det finns frid och där kärlek råder kan inte våld förekomma. Först då kan människan fridfullt utföra alla sina handlingar på de fysiska, mentala och andliga nivåerna. Om ni önskar frid bör ni således först och främst utveckla kärlek. Om ni vill känna kärlek bör ni hålla fast vid sanningen. Numera tillgriper människan dock osanning till och med när det gäller småsaker. Dessutom är hon full av vrede. Vrede fördunklar totalt sanningen i människan. Människan har inte fötts för att bilda familj eller fylla sin mage utan för att fullkomnas. Om hon handlar i strid mot detta förlorar hon sin mänsklighet. En mänsklig varelse blir gudomlig när hon frigör sig från begär. En moder hoppas få se sina barn lyckliga, eftersom hon uppfostrat dem och uthärdat alla möjliga vedermodor och svårigheter. Tyvärr älskar vår tids människor inte ens sin far och mor. I själva verket älskar de inte någon.

Ni som är kärleken förkroppsligad!

Vart vi än vänder blicken i denna värld ser vi inte en antydning till frid

någonstans. Vi finner inte frid ens hos blomsterhandlare, grönsakshandlare och vedhandlare. Var finns friden? Frid finns bara inom oss, i vårt tal och i vårt hjärta. Man kan inte finna den i yttervärlden. Vilka andliga övningar – som upprepande av Guds namn, yoga och offerritualer – vi än utför kan de inte skänka oss frid. Först och främst bör vi göra vårt hjärta lugnt och fridfullt. Vi finner bara konflikter vart vi än vänder oss i denna värld. Till och med nära vänner som älskar varandra grälar om småsaker. I själva verket kan man inte finna en sann vän i denna värld. Vårt hjärtas dåliga egenskaper är ansvariga för dessa konflikter. Rena därför ert hjärta – inte det fysiska hjärtat utan det andliga hjärtat. Det bör inte finnas ens ett spår av orenhet i det.

Bara Gud kan ge er verklig lycka

Nuförtiden skapar sig människor förmögenheter, men till vilken nytta? Vad kan de ta med sig när de dör? De måste lämna denna värld tomhänta. De måste till och med lämna kvar sin kropp när de dör. Kroppens fem element går upp i de fem elementen. Den döda kroppen kremeras. Därför bör man inte vara stolt över sin kropp eller förmögenhet. *Pengar kommer och går medan moral kommer och växer* (engelsk ordlek: *Money comes and goes, morality comes and grows*). Vi bör utveckla moral. Trots sin höga utbildning har dagens människor förlorat sin moral. Den som saknar moral kan inte kallas för människa. I själva verket är hon en demon i mänsklig form. Där moral saknas kan inte mänsklighet finnas. Respektera dem som är äldre än ni själva, visa era föräldrar tacksamhet. Dagens människor saknar dock sådana känslor av tacksamhet och respekt. De tänker: "Varför skulle vi respektera våra äldre? Varför skulle vi älska dem?" Var de än är begär dagens människor mer och mer pengar! Vilken är vår verkliga rikedom? Kärlek är vår sanna rikedom. När vi förvärvar denna kärlekens rikedom kan vi få allt vi önskar. Vi kan till och med fånga molnen med våra händer.

Allt ligger i människans händer och alla gudar finns inom henne. I själva verket är hon ingenting annat än gudomlig från topp till tå. Allt världsligt kan liknas vid förbipasserande moln som kommer och går. Att vara stolt över dessa passerande moln är ett stort misstag. När vi talar säger vi allt möjligt, men när det gäller att tillämpa det vi säger visar det sig att våra handlingar inte motsvarar våra ord. Det är en stor synd.

O, ni människor! Ingen i denna värld utom Gud kan ge er lycka. Endast Gud beskyddar er på alla sätt. Ni bör ständigt kontempera över Honom. Ni kommer att befrias från all sorg när ni ständigt kontemplerar över Gud. En del människor gör narr av er och frågar: "Du säger alltid Gud, Gud, Gud..... men vad har Han givit dig?" Det är Gud som ger er allt. Det är bara Gud som belönar er, straffar er och beskyddar er. Allt är Gud. Sanningen är en, men de visa ger den olika namn. Vi ger Gud det ena eller andra namnet bara för vår egen tillfredsställelse. I själva verket är alla namn Hans. Vi bör ständigt ha Honom i vårt hjärta. Vilka svårigheter ni än möter bör ni acceptera dem som Guds vilja. Ingen vet varför Gud låter er möta svårigheter. Tänk att svårigheter är till för att skänka er lycka. *Lycka kan inte skänka er lycka. Njutning är intervallet mellan två plågor.* Människans sinne är ansvarigt för alla hennes svårigheter. När människans sinne är oroligt finner hon svårigheter överallt. Hon till och med känner avsky inför sitt liv. Hon börjar uppleva att själva hennes liv är bortkastat. Människans sinne och hennes begär orsakar allt detta.

Ni får aldrig sår eller skada någon. Älska alla. Tjäna alla. Det kommer att gagna er mycket. Om ni hjälper någon kommer denna hjälp i sin tur att hjälpa er. Denna form av hjälp ser man inte till i dagens värld. Vart ni än beger er får ni ständigt höra orden jag, jag, jag och mitt, mitt, mitt! Människan har blivit så självupptagen att hon glömmer alla utom sig själv och sina nära och kära. *Hela universum är Gud (Vishnu)* förkroppsligad. Människan är inte bara en dödlig varelse utan hon är gudomlig. Därför bör ni betrakta alla som gudomliga. Skada eller sår ingen fysiskt eller psykiskt. Vissa människor finner någon slags glädje i att sår andra, men de kommer för eller senare att få vidkännas konsekvenserna av sina han-

dlingar. De är oförmögna att inse vilka svårigheter de kommer att ställas inför. Vad ni än äter bestämmer enbart detta smaken på en eventuell uppstötning. Om ni äter gurka kan er uppstötning inte smaka mango, så vad ni än gör kommer ni med säkerhet att få erfara konsekvenserna av det. Se därför gott, gör gott, tala gott, var god och skörda goda resultat. Allt Gud säger är endast för ert eget bästa. Krishna sade: "Arjuna! Du är orolig på grund av dina villfarelser. Detta krig har uppkommit enbart för att du ska segra. Vad har denna seger för syfte? Den ska uppenbara människans gudomlighet."

Älska alla och ta emot Guds kärlek

Ni som är Kärleken förkroppsligad!

Alla era svårigheter är som en spegel. De avslöjar er sanna form. Ni hyser alla slags begär och får därmed utstå mycket lidande. Ge därför inte

begär något utrymme. Era gränslösa begär orsakar alla era svårigheter. Allting har en orsak. Ingen planta kan växa utan ett frö. Därför måste ett frö finnas för att ett väldigt träd ska kunna växa upp. Vem ni än råkar på, betrakta honom som er egen. Identifiera er med honom. Utveckla denna känsla mer och mer. Vem är ni? Ni säger: "Jag är den och den." Vad heter ni? Ni svarar: "Jag heter Nagappa." Således har var och en ett eget namn. Även om hela världen frågar Gud: "Vem är Du?", svarar Han: " Jag är Jag", Jag är Gud (Brahman). I själva verket genomsyras hela världen av Gud (Brahman). Ni kan inte finna någon enda person i denna värld där Gud (Brahman) inte finns, så vem ni än kritiserar eller berömmar når det Gud. När ni kritiserar Gud kan ni inte undgå dess konsekvenser, så kritisera aldrig Gud. Vad än någon säger om er, låt honom säga det. Tänk att han inte kritiserar er utan sig själv. Vad han än säger försvinner ut i tomma intet. Vad är det för mening med att reagera på tal som försvinner i tomma intet? Endast kärlek når hjärtat. Vilken sorts tankar bör ni ha? Era tankar bör genomsyras av sanning. Ni kan bara uppleva kärlek när era tankar är sanningsenliga. Fyll därför ert liv med kärlek och avsluta ert liv i kärlek. Allt det ni gör andra gör ni i själva verket er själva. Det må vara gott eller ont, hjälp eller skada, allt är resultatet av era egna tankar (sankalpas). Älska därför alla. Om ni inte kan älska andra, var bara tysta, säg inget kränkande till dem. I själva verket har ingen rätt att kritisera andra. Samma kärlek är närvarande i alla. Kan kärlek kritisera kärlek? Nej, nej. Kärlek kritiserar aldrig. Den ger alltid andra en upplevelse av kärlek. Också fåglar och andra djur hyser kärlek. Skulle människan inte älska sina medmänniskor? Eftersom människan begåvats med så många goda egenskaper bör hon älska sina medmänniskor. Först då får hon ta emot Guds kärlek. Älska därför alla och vinn Guds kärlek. Förena er kärlek med sanning. Tillgrip aldrig osanning. Ni kan bara uppnå kärlek genom sanning. Där sanning och kärlek råder finner man frid. Frid leder till icke-våld. Därför bör människan i första hand utveckla sanning och kärlek. Då tillgriper hon inte våld. Vilka andliga övningar ni än utför – såsom botgöring, offerritualer, yoga – bör ni fylla dem med kärlek.

Gud är er sanna släkting. Han kommer till er i form av er son, er dotter, er vän och alla andra ni har relationer till. Gud står er närmast i alla era svårigheter. Därför kallas Han för apadbandhava d.v.s. en närstående i tider av svårigheter. Hur ska vi vårda denna relation? Vi bör inte betrakta den som en fysisk relation. Här följer ett litet exempel: Omedelbart efter giftermålet utvecklar mannen och hustrun en mycket nära relation. De säger till varandra: "Du är jag och jag är du". Efter en vecka förändras dock relationen. Då är hustrun hustru och mannen är man. När mannen och hustrun kort efter bröllopet går ut tillsammans och mannen ser en tagg på vägen blir han mycket orolig för att den kanske skadar hans hustru. När han får syn på den ropar han: "Akta dig, en tagg" och för henne åt sidan för att skydda henne. Han visar så mycket kärlek och omtanke! Efter en vecka går de till marknaden. Där ser mannen en annan tagg och säger till sin hustru: "Där ligger en tagg. Kan du inte använda dina ögon?" När han efter ytterligare några dagar ser ännu en tagg skriker han ilsket: "Är du blind?" Denna kärlek förändras redan efter några dagar. Om vi sätter vår tillit till denna sortens kärlek och låter den styra vårt liv, hur länge kan vi då leva? Denna kärlek förändras efter bara några dagar. Fysisk kärlek är inte alls kärlek. De två kropparna är som två vattenbubblor. Båda är fyllda med luft. Båda kommer att brista. När bubblan brister kommer luft att förenas med luft. Denna form av kärlek är därför inte vad vi bör sträva efter. Det är kärlek från hjärta till hjärta som är viktigt. Det är kärlek från hjärtat som når Gud.

Gemensam lovsång gagnar alla deltagare

Många har samlats här för att delta i lovsången. Har alla orubblig tro (sraddha) och hängivenhet (bhakti)? Kan de alla uppnå gudsförverkligande? Nej, inte alls. Av allas böner kanske bara ett tiotal når Gud. Gemensam lovsång anordnas med förhoppningen att åtminstone några

av de många deltagarna hyser en kärlek som når Gud. Lovsång är också ämnad att utveckla kärlek till Gud i samhället i stort. Guru Nanak var den som började med lovsång för allmänheten. När någon frågade honom: "När så många människor sjunger tillsammans kommer då Gud att lyssna till dem alla?", svarade han: "Det är möjligt att åtminstone en eller två personers kärlek når Gud. Det är nog för att beskydda dem alla." Därför bör vi anordna sådan gemensam sång (samashti bhajans). Samhället (samashti) utgörs av individer. När många individer bildar ett samhälle ökar deras styrka. Gud har inte skapat världen för nöjes skull utan för att manifestera allt skapats enhet. Enhet är skapelsens grundläggande princip. Skapelsen är avsedd att uppenbara den inneboende kärleken i alla. Tyvärr leder vår tids politiska partier till att människor delas upp enligt politiska ställningstaganden. Fyra personer som tillhör samma familj har fyra olika ståndpunkter och det delar upp huset i fyra olika fraktioner. Detta är inte alls bra. Även om en familj består av fyra hundra personer bör där råda enhet. Alla bör hjälpa sina grannar. Alla bör hjälpa varandra. Först då kan det bli harmoni i skapelsen. Annars förlorar skapelsen sitt syfte.

Ni bör delta i lovsången helhjärtat och sjunga Guds lov. Även om ni inte förmår utföra någon annan andlig övning bör ni sjunga Guds namn. Det är tillräckligt. (Här sjöng Svami lovsången "*Hari bhajan bina sukha santhi nahin...*" och fortsatte sitt tal.) Ni kan inte vinna frid och lycka utan lovsång. Frid kan bara vinnas genom lovsång, inte på något annat sätt. "*Hari nam bina ananda nahin*" (Ni kan inte uppnå sällhet utan att sjunga Guds, [Haris], namn). "*Japa dhyana bina samyoga nahin*" (Ni kan inte bli ett med Gud utan att upprepa Guds namn och meditera). Vad innebär yoga? Det innebär inte bara att sitta stilla med slutna ögon. Vad innebär meditation? Inte att minnas Gud med slutna ögon. Ni bör bereda plats för Gud i ert hjärta. Tro inte att ni är åtskilda från Gud. Ni bör bli ett med Gud. Guds androgyna form (ārdhanārīsvara) symboliserar denna sanning. Denna form representerar både man och kvinna. En är den individuella själen (jiva) och den andra är Gud (Brahman, Daiva). Verklig befrielse innebär att erfara enheten mellan Gud (Daiva) och den individuella själen

(jiva). Där den individuella själen (jiva) finns, där finns Gud (Daiva). Det finns därför inget behov av att söka Gud i yttervärlden. Han är närvarande i alla individer (jivas). Betrakta er inte enbart som en individuell själ (jiva), utan som Gud (Daiva). Ni ser er som en individuell själ (jiva) på grund av er bundenhet till kroppen. Det bör ni inte göra.

Samma Gud (Atma) är närvarande i alla. När ni betänker denna gudomliga (atmiska) princip inser ni att alla är ett. Många personer är närvarande i denna lokal. Gud (Atman) i dem alla är en och densamma. Det finns en sol på himlen. Den lyser upp hela världen. Liksom solen lyser Gud upp allas liv. Vi förmörkar vårt liv när vi kritiserar andra. Älska och tjäna därför alla. Om någon behandlar oss kränkande, låt honom göra det. Kränkningar försvinner i tomma intet. Tänk därför alltid att ingen kan kritisera er. Tro på att Gud alltid beskyddar er. Utveckla orubblig tro på Gud. Många förnekar Guds existens. Om det inte finns någon Gud, var har ni då kommit ifrån? Vilken är platsen för er tillkomst? Om ni inte tror på Gud är hela ert liv förslösat.

Kom alltid ihåg Gud

Ni som är kärleken förkroppsligad, utveckla sanning och kärlek. När ni har sanning och kärlek i era liv uppnår ni frid. När ni uppnått frid kan ni leva lyckligt hela livet. Ni kommer inte att hata någon. Ni hatar bara när ni brister i kärlek och sanning. Ni bör förena kärlek och sanning i ert liv. När ni hyser kärlek älskar ni alla. Ni kommer att göra alla lyckliga. Bevara därför kärlek och sanning i ert hjärta och glöm dem aldrig, inte ens i era drömmar. Drömmar är bara reaktioner, återspeglning och genljud av det vakna stadiet. Allt ni gör under dagen återkommer i era drömmar under natten. Drömmar är som passerande moln. Fäst er inte vid dem. Förlita er på Gud som är sann, evig och oföränderlig. När ni gör det kan ni åstadkomma allt. Då kommer ni inte att känna någon rädsla eller oro. Låt människor säga vad de vill. Bekymra er inte om det. Tänk

att de kritiserar er kropp, inte er. Lägg inte för stor vikt vid er kropp. Ni är inte kroppen. När ni säger: "detta är min kropp" bör ni fråga er: "vem är jag?" Detta 'jag' är inte det individuella jaget. Det är det högsta jaget. Det åsyftar inte bara en speciell individ utan alla. Kristendomens kors (†) symboliserar utplånandet av detta individuella "jag". Först när detta sker kan ni uppnå gudomlighet. Ge därför upp den inskränkta känslan av "jag" och "min". Ni säger: "min son, min dotter" (naa koduku, naa bidida). Här betyder "naa" ingen. Det står för ingenting. Bara Gud är alltid med oss. Allt är Gud. Ni bör alltid komma ihåg Honom. Slösa inte bort ens ett ögonblick, för också det är ett mycket stort slöseri. Även om ni tänker på Gud endast ett kort ögonblick kommer ni att uppleva djup sällhet. När sorgen fått grepp om er, slut då era ögon och kom ihåg Gud. Detta kommer att skänka er frid. Känn er inte ledsen eller olycklig för något. Uppträd med mod och själsstyrka i alla situationer. Mod och själsstyrka är er verkliga styrka. På detta sätt bör ni som Herrens hängivna kontempera över Honom varje ögonblick i ert liv. (Bhagavan sjöng lovsången "*Rama Rama Rama Sita...*" och fortsatte sitt tal.)

Studenter sjunger lovsången "*Tillbe alltid Ramas, Kausalyas sons, lotusfötter. De är kära för Sita, de dyrkas av Bharata och tjänas av Hanuman, och de gav Ahalya befrielse.*" (Kausalyatmaja Rama charan, vaidehi priya Rama charan, bharatarchita Sri Rama charan, ahalyodhara Rama charan, Hanumatsevi Rama charan). Alla de fem personerna som nämns i denna sång är mycket kära för Rama. På detta sätt väljer varje avatar ut några lyckligt lottade personer för Sin speciella nåd. De som utvalts på detta sätt är de som fullständigt överlämnat sig. Rama var moder Kausalyas själva atma. Rama sade: "Kausalya födde Mig. Hur skulle Jag kunnat inkarnera utan henne? Därför är Min moder Min Gud." Sångens andra rad lyder "*Vaidehi priya Rama charan*". Vaidehi betyder en som höjt sig över bundenhet till kroppen. Nästa rad lyder "*Hanumatsevi Rama charan*". Hanuman tänkte alltid bara på Rama och upprepade ständigt "Rama, Rama, Rama". Ljudet av detta utgick från varje cell i hans kropp. En gång frågade Rama honom vad han kontemplerade över. Då

svarade han: "Svami! Varje hårstrå på min kropp upprepar Ditt namn!" Medan han sade detta ryckte han loss ett hårstrå och höll det tätt intill Ramas öra. Rama själv hörde 'Rama, Rama, Rama' komma från det. När vi kontemplerar över Guds namn bör därför hela vår varelse genomsyras av gudomligt medvetande. Varje tanke, varje ord och varje handling bör genomsyras av Guds namn. Först då kan vi verkligen bli gudomliga. *Gud tar en människas form*. Gud inkarnerar i mänsklig form. Den som ständigt upprepar namnet Rama eller något annat av Guds namn är en sann människa. Till och med en ateist säger: "Ayyo Rama!" när han har ont. Man säger: "Abba Rama!" när man gör sig illa eller såras. Därför säger alla Guds namn någon gång. Vi bör alltid vara uppfyllda av Guds namn. Upprepa vilket som helst namn på Gud – Rama, Krishna, Allah, Jesus. Gud ges många namn, men Han är En. Det finns många olika sötsaker, t.ex. mysorepak, gulab jamoon, burfi, palakova, jilebi, men det är bara socker som ger dem alla sötma. På liknande sätt syftar alla namnen på samma gudomliga princip.

Jag är En, men Jag är närvarande i alla och finns i alla former. Min skapelse utgör en enhet, men ni ser mångfald på grund av er bristfälliga synförmåga. Ni bör se enheten i skapelsen. Ni bör inte förlita er på det ni ser. Era ögon ser både gott och ont. När det är fel på ens ögon ser man två saker i stället för en. Felet ligger i er synförmåga. Sanningen är att Gud är En. Sjung vilket som helst namn, men sjung det med kärlek. När ni gör det kommer ni att uppleva kärlek överallt.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juni 2008, s.175-183.

Ideellt arbete i Sai-organisationerna runt om i världen

Frankrike

Ett inspirerande seminarium på temat "Andligt ledarskap" hölls den 24-25 maj 2008 i Limoges, beläget i den centrala delen av Frankrike, för medlemmar i den franska Sathya Sai-organisationen såväl som för fransktalande medlemmar från Sathya Sai-organisationen i Belgien. De praktiska workshoparna betonade vikten av att vara mer fokuserad på Bhagavans lära och förändra sina egna attityder. Ett underbart musikalt inslag på vilolin presenterades av Kiyko Yoshimura från Sai-symfoniorkestern. Efter kursen gick deltagarna hem energifyllda och motiverade att utföra kärleksfullt tjänande för att uppnå andliga framsteg.

Ghana

Den 22 mars 2008 under påskhelgen delade volontärer ut väl tilltagna färdigpackade matpaket vid ortopediska träningscentret, populärt kallat för O.T.C., beläget i Nsawam, omkring 5 mil från huvudstaden Accra. O.T.C. skänker konstgjorda armar och ben till barn som har förlorat sina egna armar och ben. Sathya Sai-organisationen har hjälpt till vid detta center i sju år. En mängd bröd, kakor, sötsaker och fruktjuicer serverades till 80 personer, däribland barn och deras familjer och personal. Som det är brukligt i den afrikanska kulturen sjöng barnen andliga sånger ackompanjerade av trummor och dansade. Direktören för O.T.C. tackade de Sai-hängivna för deras kärleksfulla tjänande under de gångna sju åren.

Ur: *Sanathana Sarathi*, september 2008

Kanada

Den 30 mars 2008 besökte Sai-hängivna i Ottawa ett härbärge för hemlösa med namnet "Sheppard's of Good hope" för att laga hälsosam veg-

etarisk mat till de boende i härbärgen. Tjugosju volontärer sjöng andliga sånger medan de skar grönsaker för att göra i ordning en hel måltid till de behövande. Detta är ett månatligt projekt där 300-350 behövande regelbundet serveras mat. Andra samhällsaktiviteter innefattar distribution av paket med personliga hygienartiklar och smörgåsar. Dessutom gjordes 61 paket med förbrukningsmaterial i ordning för att delas ut till skolor i krigsdrabbade länder under julen.

Ur: *Sanathana Sarathi*, juli 2008

Kanada

Den 19 och 20 april 2008 deltog 20 volontärer från Sai centret i Scarborough i en "Städa omgivningens dag" som organiserades av Sathya Sai-centret. Ortens gator, skola och allmänna park städades av de hängivna.

Den 26 april 2008 deltog 85 volontärer från Sathya Sai Organisationen Canada i en aktion kallad "Träd i Toronto". (se bild) En liknande aktion hölls också i Ontario. Volontärer från andra organisationer deltog i detta arbete. Omkring 800 träd planterades.

Den 13 april 2008 förberedde och serverade Sai-ungdomar och vuxna måltider för ungefär 80 behövande människor på gatorna i Toronto centrum. Varannan söndag samlas Sai-ungdomar och vuxna för att laga mat till de behövande. Nya kläder lämpliga för årstiden delas också ut.

Ur: *Sanathana Sarathi*, september 2008

Taxiresan

För tjugo år sedan körde jag taxi för mitt uppehälle. Det var ett liv som liknade en cowboys, ett liv för en person som inte ville ha en chef.

Det som jag inte insåg var att det också var något av en prästerlig tjänstgöring. I och med att jag körde nattsift blev min taxi en mobil biktstol. Passagerarna klev in, satte sig bakom mig i total anonymitet och berättade om sina liv.

Jag mötte människor vars liv var häpnadsväckande, människor som blev en inspiration för mig och människor som fick mig att skratta och gråta. Men ingen berörde mig så mycket som kvinnan som jag hämtade upp sent en augustinatt.

Jag fick ett samtal från ett litet villaområde i en lugn del av staden. Jag förmodade att jag skulle ta upp några människor som hade varit på party, eller någon som nyss haft ett bråk med sin älskade eller en arbetare på väg till ett tidigt skift på någon fabrik i stadens industriområde. När jag kom fram 2.30 på morgonen var det helt mörkt i huset förutom ljus från ett fönster på bottenvåningen.

Under sådana omständigheter tutar de flesta chaufförer en eller två gånger, väntar lite, och kör sedan iväg. Men jag hade sett allt för många fattiga människor som varit beroende av taxi som det enda transportmedlet. Om situationen inte verkade farlig gick jag alltid fram till dörren.

Den här passageraren kanske är någon som behöver min hjälp, tänkte jag för mig själv och gick till dörren och knackade på. "Vänta ett ögonblick" svarade en svag röst som verkade komma från en äldre person. Jag kunde höra hur något drogs längs golvet. Efter en lång stund öppnades dörren. En liten dam i åttioårsåldern stod framför mig. Hon bar en mönstrad bomullsklänning och en rund hatt med en fastsatt slöja, som någon från en 40-talsfilm. Bredvid henne stod en resväska i plast.

Lägenheten såg ut som om ingen hade bott i den på många år. Alla möblerna var täckta med lakan. Det fanns inga klockor på väggarna, inga prydnadsföremål eller husgeråd på skåpen. I ett hörn stod en pappkartong med foton och glasföremål.

”Skulle du kunna bära väskan till bilen?” frågade hon. Jag tog resväskan till bilen och återvände sedan för att hjälpa damen. Hon tog min arm och vi gick sakta mot bilen.

Hon tackade mig om och om igen för min vänlighet. ”Det är inget besvär,” svarade jag. ”Jag försöker bara behandla mina passagerare på samma sätt som jag skulle vilja att min mamma blev behandlad.” ”O, du är verkligen en trevlig pojke” sa hon.

När vi kom in i taxin, gav hon mig en adress och sedan frågade hon: ”Kan du köra mig genom centrum?” ”Det är inte närmaste vägen,” svarade jag snabbt. ”O, det gör ingenting,” sa hon. ”Jag har ingen brådska. Jag är på väg till hospis.” Jag tittade i backspeglarna. Hennes ögon blänktes. ”Jag har ingen familj kvar,” fortsatte hon. ”Doktorn säger att jag inte har så långt kvar.”

Tyst sträckte jag på mig och stängde av taxametern. ”Vilken väg vill du att jag skall ta?” frågade jag.

Under de närmaste två timmarna körde vi runt i staden. Hon visade mig den byggnad i vilken hon en gång hade arbetat som hisskötare. Vi körde genom grannskapet där hon och hennes man hade bott när de var nygifta. Hon bad mig stanna framför ett möbelvaruhus som en gång hade varit en danslokal där hon hade dansat som ung.

Ibland bad hon mig att sakta ner framför någon speciell byggnad eller i ett gathörn och satt och stirrade ut i mörkret och sa inget. När de första solstrålarna visade sig i horisonten sa hon plötsligt: "Jag är trött. Låt oss fortsätta nu."

Vi åkte sakta till adressen som hon hade gett mig. Det var en låg byggnad som såg ut som ett konvalescenthem, med en uppfart som gick in i en pelargång. Två sjukvårdare kom ut så snart vi körde upp. De var engagerade och uppmärksamma och iakttog varje rörelse hon gjorde. De såg ut som de hade väntat på henne.

Jag öppnade bakluckan och bar fram den lilla resväskan till dörren. Kvinnan satt redan i en rullstol.

"Hur mycket är jag skyldig dig?", sa hon och letade i sin portmonnä. "Ingenting", svarade jag.

"Du måste tjäna något för livets uppehälle", svarade hon. "Det finns andra passagerare", svarade jag.

Nästan utan att tänka böjde jag mig ner och gav henne en kram. Hon höll om mig hårt. "Du gav en gammal dam ett ögonblick av lycka," sa hon. "Tack så mycket."

Jag tryckte hennes hand och vandrade sedan ut i det disiga morgonljuset. Bakom mig stängdes en dörr. Det var ljudet från ett liv som släcktes ut.

Jag tog inte upp fler passagerare under det nattskiftet. Jag körde planlöst omkring helt förlorad i mina egna tankar. För resten av den dagen kunde jag knappast tala. Vad skulle ha hänt om den damen hade fått en ilsken taxichaufför eller en som var otålig för att han ville avsluta sitt skift? Vad hade hänt om jag hade vägrat att köra rundan eller bara stannat en stund och sedan kört iväg? När jag tänker efter tror jag att jag aldrig har gjort något viktigare i hela mitt liv än den körningen.

Vi formas att tro att våra liv består av stora ögonblick. Men vi är ofta omedvetna om dessa stora ögonblick, vackert omslutna av vad andra skulle betrakta som små händelser.

Ur: Heart 2 heart, juni 2008

Internationell satsang i Sverige

Den 10-14 augusti hölls en mycket inspirerande internationell satsang på vandrarhemmet Åsa söder om Kungsbacka. Den samlade ca 75 personer från Sai-organisationerna i Norra Europa. Temat för satsangen var tjänande (seva) och deltagarna fick möjlighet delta i olika seva-aktiviteter. Varje dag städades t.ex. strandområdet och även dikeskanterna för en allmän bilväg i området blev en dag rensade på skräp. Mycket inspirerande före-drag hölls bl.a av Dr Upadhyay en engelsk ögonläkare som under många år har anordnat Sathya Sai medical-camps över hela världen. Han delgav många spännande berättelser om händelser och Sai-mirakler som han själv hade varit med om under årens lopp. Polens nationella ordförande berättade också om sina erfarenheter av medical camps i Polen och hade dessutom en workshop för kvinnor. Två Sai-studenter – en kvinnlig från Anantapur College och en manlig från universitetet i Puttaparthi - berättade också mycket inspirerande om sin studietid på Satya Sai Babas universitet. Ett 25-tal personer inövade en norsk musical med namnet Unity (se bild) som de uppförde sista dagen under stort jubel .

Ett gripande inslag i satsangen var också en helande ceremoni till Moder jord och de fem elementen.

Upplev oändlig sällhet

*"Var och en av oss är
i sanning förkroppsligandet
av det gudomliga.*

*Ditt sanna varande är sat-chit-ananda
som innebär
varande-medvetande-lycksalighet.*

*Du har glömt denna sanning.
Kom ihåg den nu och ta till dig
det kraftfulla heliga namnet
tills dina tankar försvinner och
Sanningen träder fram.*

*Få en upplevelse liksom Sai
av oändlig sällhet som aldrig tar slut."*

-Sathya Sai Baba

Ur: *Sanathana Sarathi*, september 2008 s 296.

